

återkomma, och Hr B. B. skall då uppbära, hvad han kan anse sig ytterligare hafva att fordra.

28 SAIMAS TANKAR OM ÅR 1845.

Saima n:o 52 24. XII 1845

10 Om dessa tankar råka hufvudsakligen blifva Saimas tankar om sig sjelf, så har den saken sin goda grund deri, att hon ett helt långt år burit årtalet 1845 på ännu.

En Insändare har längre fram i detta blad med vackra ord sagt, hvad en Tidning i vårt land borde vara. Han har också erkänt något godt om en del af landets Tidningspress och dervid yttrat välmenande ord, af hvilka Saima icke är blygsam nog att icke taga något åt sig. Men då hon ser tillbaka på 1845, så finner hon, huru litet i hennes spalter vittnar om en Redaktion, som skulle betänkt »sitt höga kall att tala till hela nationen.» Till dess ursäkt må henne tillåtas anföra, att äfven det högsta kall, då det alldagligen utöfvas, blir en dagens tunga, hvilken 20 bäres så godt man kan, icke så godt man vill. Mången torde också såsom den ifrågavarande Insändaren, hvars varma håg, sunda tänkesätt och dugliga framställniag af desamma Saima i öfrigt gör all rättvisa, också icke hafva betänkt, att en tidningsredaktör i vårt land nödgas säga hvad han kan, icke hvad han vill; hvilken omständighet betydligt måste nedsätta hans åsigt af det kallet på samma gång som hans förmåga att motsvara dess fordringar. Det är i saning beklagligt, att en ursäkt af detta slag skall få gälla. Ty den ursäktar nästan all lumpenhet. Saima har derföre också i det längsta sökt bestrida dess 30 giltighet, Men vid en återblick på år 1845 nödgas hon erkänna, att om årets tidningslitteratur »vaggat till sömns fosterlandets och mensklighetens intressen,» så har sådant knappt annorlunda kunnat undvikas än derigenom, att landets Tidningar sjelfve skulle begifvit sig till hvila. Och Saimas oförgrifliga åsigt är att om något ännu förmår hålla dem vid lif, så är det deras egen och allmänhetens förhoppning på ett blidare år än 1845, hvilket hvarje tidningsredaktion, som velat något godt verka, i sin kalender skall beledsaga med ett förbittradt »preat.»

Hvad detta års efterträdare kan bringa är osäkert, ehuru dock några tecken bådåt gladare förhållanden för Tidningspressen. Säkert är dock, att den periodiska pressen intet kan medverka till Finska folkets 40 »utveckling och arbete på sin förädling,» så länge de förnämsta institutioner för folkets bildning, Universitetet och Kyrkan, icke äro föremål för den offentliga diskussionen, ja knappt nog omnämnas. Sådant har under årets sednaste 3/4 delar förhållandet varit med Universitetet. Sådant är det äfven med »det religiösa intresset» inom fosterlandet, om hvilket vår Insändare med så mycken värma talar.

Predikningar kunna väl hållas efter föreskrifven norm, men ingen diskussion kan uppstå, intet »utbyte af ideer och insigter» existera. Och detta tänker Saima om året 1845.

50 I det ringa henne ännu kan återstå att tänka och anföra år 1846, utbeder hon sig sina Läsares välvilliga öfverseende.